

taler herimod. Et saadant vigtigt modstaaende Hensyn findes imidlertid i den i Bemærkningerne til F. 34 til Lov om Ægtebørn omhandlede Pater-est-Regel (R. T. 1934—35, Tillæg A., Sp. 2679—81). Pater-est-Regelen gaar ud paa, at et Barn, der er avlet, medens Ægteskabet og Samlivet mellem Ægtefællerne bestod, anses som Barn af Ægtemanden, medmindre det bevises, at han ikke *kan* være Fader til Barnet. Formaalet med denne Regel, der har aarhundredgammel Hævd i dansk Ret, er at skabe Tryghed i Familieforholdene. Justitsministeriet anser det for særdeles vigtigt, at denne Regel opretholdes, og ved § 2, Stk. 1, i Forslaget til Lov om Ægtebørn foreslaas Regelen lovfæstet. Men Pater-est-Regelen vilde gennemhulles, hvis man samtidig giver Ægtemanden i Hænde det billige, nemt virkende og særdeles kraftige Retsmiddel, som Behandlingen efter Kapitel 42 a er, til Afkræftelse af den i Regelen liggende Formodning om, at han er Fader til et af Hustruen født Barn. Ægtemanden bør ikke paa en løs Mistanke kunne gaa til Retten og begære Faderskabssag efter Kapitel 42 a rejst — med deraf følgende Vidneafhøring af alle, som han mistænker for at have staaet i Forhold til Hustruen. Muligvis vil han rejse Sagen alene for at skaffe Bevis for Hustruens Utroskab til Brug under en Skilsmisssag. Ved den blotte Trusel om en saadan Sag kan han maaske tvinge Hustruen til at indgaa paa Separation eller Skilsmisse paa Vilkaar, der er ugunstige for hende.

Disse Betragtninger har imidlertid ikke fundet noget helt klart og tilfredsstillende Udtryk i F. 34's Affattelse af § 456 q, og Paragraffen er derfor omarbejdet.

Pater-est-Regelen gælder ikke for de i Forslag til Lov om Ægtebørn § 4 omhandlede Børn og i al Fald kun i meget ringe Omfang for de i samme Lovforslags § 2, Stk. 2, omhandlede Børn. Da saaledes intet afgørende Hensyn taler mod, at Sager angaaende Faderskabet til disse Børn behandles efter Kapitel 42 a, foreslaas de i Stk. 1 undergivet saadan Behandling. Da ogsaa Ægtemanden kan have Interesse i en Afgørelse af Faderskabet, aabnes der i 2. Pkt. Adgang for ham til at begære Sagsanlæg.

Tilbage staar de i Lov om Ægtebørn

§ 2, Stk. 1, omhandlede Børn. For disse Børns Vedkommende gælder Pater-est-Regelen. De foran anførte Betragtninger virker dog kun i deres fulde Omfang, naar det er Ægtemanden, der vil rejse Sag. Hvis det er Moderen eller Barnet — hvis Interesser normalt vil falde sammen —, der ønsker at rejse Sag angaaende Faderskabet, finder man ikke, at der er væsentlige Betænkkeligheder ved at lade Sagen behandle efter Kapitel 42 a, og dette foreslaas derfor ved Stk. 2.

Er det derimod Ægtemanden, der vil anlægge Sag, bør Sagen ikke behandles efter Kapitel 42 a, men efter Retsplejeloovens almindelige Regler. Efter hidtil gældende Ret anlægges saadanne Sager ved Landsret som 1. Instans, jfr. Rpl. § 225. Man har dog fundet det mest praktisk, at disse Sager — saaledes som det ogsaa er Tilfældet med Ægteskabssager, Rpl. Kapitel 42, jfr. § 225 Nr. 5 — behandles ved Underret som 1. Instans, jfr. den foran foreslaaede Ændring i Rpl. § 225. Da en Sag angaaende Faderskabet, der anlægges af Ægtemanden mod Hustruen, vil blive afgørende for Barnets familieretlige Stilling, jfr. Forslaget til Lov om Ægtebørn § 3 og Bemærkningerne hertil, bør Barnet — iøvrigt i Lighed med, hvad der har været Tilfældet i hidtidig Retspraksis — anses som Part under Sagen, og det foreslaas yderligere, at der skal beskikkes en Forsvarer til at varetage Barnets Tarv. Medens Ægtemanden iøvrigt ikke bør kunne anvende de i Kapitel 42 a indeholdte særlige Retsmidler til Sagens Oplysning, findes der dog Grund til i begrænset Omfang at lade Reglerne i Rpl. § 456 l om Blodtypebestemmelser og andre legemlige Undersøgelser komme til Anvendelse. Dette bør dog ikke ske uden videre, blot fordi Ægtemanden anlægger Sag. Men hvis han har tilvejebragt saadanne Oplysninger, at hans Paastand om ikke at være Fader til Barnet er væsentlig bestyrket, er alle Parter interesserede i at faa Sandheden frem, og Retten bør da kunne bestemme, at der skal foretages Blodtypebestemmelse eller anden legemlig Undersøgelse.

ad Lovforslagets 2. Afsnit, § 2.

Ikrafttrædelsesdatoen er ændret til 1. Januar 1937.